

Arrest

nr. 51 527 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 augustus 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door E.A., A. nationaliteit: Marokko geboren te (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich – door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op de criteria van de instructies van 19.07.2009, waarbij enkel werd aangekruist dat hij meent zich te kunnen beroepen op het criterium van andere prangende humanitaire situaties.

Betrokkene roept in dat hij onafgebroken sinds 2004 in België verblijft en de toegang tot het rijk met een visum voor studenten verkreeg. Uit het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam E.A., A. blijkt echter dat betrokkene een Schengen visum kreeg geldig voor 90 dagen van 27.04.2004 tot 26.04.2005, geldig voor meerdere reizen. Betrokkene verkreeg dus geen toegang tot het rijk op basis van studies. Bovendien bevat dit dossier in het verleden een paspoort dat een uitreisstempel van 8 januari 2005 te Beni-Anzar vertoont. Betrokkene kan zich aldus ook niet beroepen op een onafgebroken verblijf in België sinds 2004.

Betrokkene verwijst naar het feit dat zijn ouders en 3 broers in reeds België verblijven, respectievelijk 8 en 11 jaar. Betrokkene voegt hiervoor geen bewijzen toe en toont ook niet aan waarom dit voor hem een prangende humanitaire situatie zou kunnen zijn.

Het feit dat betrokkene aan de Vrije Universiteit van Brussel ingeschreven geweest is voor het academiejaar 2005-2006 en 2006-2007, waarvoor betrokkene inschrijvingsattesten van de Université Libre de Bruxelles en een studentenkaart als bewijzen voorlegt, en dat betrokkene onder meer in Antwerpen en Brussel zou verbleven hebben, wat betrokkene met een aangifte verlies brieven tas te Brussel en een uittreksel uit het vreemdelingenregister afgeleverd te Antwerpen aantoont, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 14.03. 2006. Deze werd door onze diensten afgesloten op 07.07.2009. Deze beslissing is echter niet aan betrokkene kunnen betekend worden, aangezien betrokkene niet op de uitnodiging van de gemeente is ingegaan.”

Op 13 augustus 2010 wordt verzoeker ter kennis gebracht van het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnendocumenten (art 7, al 1,1 ° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker duidt als tegenpartij in zijn verzoekschrift “*De gemeente Wommelgem, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen (...)*” aan.

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) wordt gekenmerkt door zijn inquisitoriale aard. Het zijn de organen van de Raad die de verwerende partij aanduiden, op grond van de gegevens met betrekking tot de bestreden akte, die door verzoeker worden verstrekt in

zijn verzoekschrift. Verzoeker vordert de nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten. Beiden beslissingen zijn genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De bestreden beslissingen zijn niet genomen door de gemeente Wommelgem doch zijn slechts op instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ter kennis gebracht aan verzoeker middels de akte van kennisgeving. De gemeente Wommelgem is bijgevolg niet geplaatst om een standpunt in te nemen omtrent de bestreden beslissingen. In de mate verzoeker aldus verzoekt om de gemeente Wommelgem als verwerende partij te betrekken in het geding wordt het verzoek verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in de bestuurszaken *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Eerste onderdeel: schending van de draagkrachtige motivering:

In beide aangevochten beslissingen zijn deze niet omkleed met alle redenen en vermeldingen van de omstandigheden van de zaken;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen d.d. 29/7/1991;

Dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing moeten liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Dat inderdaad in de kwestieuze beslissingen op stereotype wijze wordt verwezen naar de stukken die op het eerste gezicht worden aangetroffen zonder enig verder onderzoek noch naar de bestaande visa, noch naar de redenen van verblijf, noch naar de omstandigheden van het verblijf;

Ten onrechte wordt gemotiveerd dat geen bewijzen van het feit dat 3 broers en de ouders van vertoger in België verblijven voorhanden zijn;

Dat het FOD toch toegang heeft tot het Rijksregister en alle administratieve middelen heeft om eventueel een en ander na te trekken;

Dit getuigt van een stereotype houding niet gestoeld op een onderzoek dat nochtans voor de hand ligt en makkelijk is;

Dat de bestreden beslissingen niet kunnen ontkennen dat vertoger heeft kunnen studeren in België aan een Belgisch erkende universiteit; alle administratieve formaliteiten voor verblijf en studie waren in orde; de studies zijn beëindigd en afgestemd op België, land waar zijn familie en hebben en houden zich bevindt zonder dat er nog enige band bestaat met zijn vaderland;

Overwegende dat de gegeven motivering dan ook noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de beide akten zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: De beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid:

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is en in strijd met de nochtans makkelijk na te trekken feitelijke omstandigheden; de diverse administraties waren perfect op de hoogte van de toestand van vertoger; dit is de reden waarom diverse toelatingen om in een land te verblijven volgens het Verdrag van Schengen werden toegestaan;

Overwegende dat ingeval van de minste twijfel de verwerende partijen bijkomende inlichtingen hadden kunnen verzoeken, quod non;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissingen van de verwerende partijen als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en deze beslissingen moeten worden vernietigd;

Dat vertoger dan ook het verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;”

3.2 In de repliekmemoirie voegt verzoeker het volgende toe:

“Motivering houdt in dat vertoger in staat moet zijn te kunnen oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikkingstaande rechtsmiddelen, aldus de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak;

Welnu de stereotype motivering van verwerende partij laat dit niet toe: zij haalt wel aan dat er prangende humanitaire situaties moeten voorhanden zijn, zonder uit te leggen wat voor haar die humanitaire situaties dan wel moeten zijn;

Er mag derhalve aangenomen worden dat het verblijf van ouders en dierbaren in België, het volvoeren van studies in België, kortom het leven in België toch meer dan humanitair is;

Vertoger heeft kind noch kraai in Marokko, waar hij op humane gronden naar een voor hem volkomen onbekend gebied niet terug wil;

Zijn diploma in economie is typisch Belgisch en heeft veel inspanningen gekost; het kan alleen te gelde worden gemaakt in België omdat de studies daarop zijn gericht en aangepast;

- Verwerende partij op verzoekschrift spreekt van feitelijke grondslagen; zij verzwijgt daarbij dat zij niet alle verblijfsvergunningen in België heeft nagegaan en daardoor tot een totaal verkeerde beeldvorming is gekomen die heeft geleid tot de genomen maatregel;

- Verwerende partij op verzoekschrift geeft haar gebrekkig onderzoek zelfs toe, doch meent ten onrechte de bal te moeten terugkaatsen met te zeggen dat vertoger zijn beweringen niet kan staven;

- Kan de door vertoger gestelde vraag nog meer humaan zijn: hij is een jonge man, pas afgestudeerd in België met een belangwekkend diploma dat veel moeite en inspanning heeft gekost; de enige familie die hem dierbaar is verblijft in België; het wordt niet ontkend dat vertoger sedert meer dan 6 jaar in België verblijft, aldaar naar volwassenheid is gegroeid en een diploma heeft gehaald; hij voelt zich als het ware in zijn thuisland; daar wenst hij dan ook - terecht - te blijven; het grondgebied van zijn land, waar hij thuishoort en is opgegroeid en waar hij heeft gestudeerd gedwongen moeten verlaten naar elders, waar geen enkel perspectief wordt geboden, is onmenselijk;”

3.3 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel hebben betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium van andere prangende humanitaire situaties van de instructie van 19 juli 2009 waarvan verzoeker de toepassing heeft gevraagd. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In het eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat op stereotype wijze wordt verwezen naar de stukken, zonder verder onderzoek naar de bestaande visa, de redenen van verblijf en de omstandigheden van het verblijf. Ten onrechte motiveert verweerder dat geen bewijzen voorliggen van het feit dat drie broers en de ouders in België verblijven terwijl verweerder toegang heeft tot het Rijksregister en alle administratieve middelen heeft om dit na te trekken. Dat niet kan worden ontkend dat verzoeker heeft gestudeerd in België aan een erkende universiteit, dat zijn familie zich in België bevindt en dat hij geen band meer heeft met zijn vaderland.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het volgende is gemotiveerd: *“Betrokkene roept in dat hij onafgebroken sinds 2004 in België verblijft en de toegang tot het rijk met een visum voor studenten verkreeg. Uit het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam E.A., A. blijkt echter dat betrokkene een Schengen visum kreeg geldig voor 90 dagen van 27.04.2004 tot 26.04.2005, geldig voor meerdere reizen. Betrokkene verkreeg dus geen toegang tot het rijk op basis van studies. Bovendien bevat dit dossier in het verleden een paspoort dat een uitreisstempel van 8 januari 2005 te Beni-Anzar vertoont. Betrokkene kan zich aldus ook niet beroepen op een onafgebroken verblijf in België sinds 2004. Betrokkene verwijst naar het feit dat zijn ouders en 3 broers in reeds België verblijven, respectievelijk 8 en 11 jaar. Betrokkene voegt hiervoor geen bewijzen toe en toont ook niet aan waarom dit voor hem een prangende humanitaire situatie zou kunnen zijn. Het feit dat betrokkene aan de Vrije Universiteit van Brussel ingeschreven geweest is voor het academiejaar 2005-2006 en 2006-2007, waarvoor betrokkene inschrijvingsattesten van de Université Libre de Bruxelles en een studentenkaart als bewijzen voorlegt, en dat betrokkene onder meer in Antwerpen en Brussel zou verbleven hebben, wat betrokkene met een aangifte verlies brieventas te Brussel en een uittreksel uit het vreemdelingenregister afgeleverd te Antwerpen aantoont, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”*

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk de ‘bestaande visa’ heeft onderzocht. Verweerder stelt vast dat verzoeker geen studentenvisum heeft gekregen of toegang heeft verkregen tot het rijk op basis van studies. Verzoeker weerlegt deze motivering niet in zijn verzoekschrift. Waar verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte beweert dat er geen bewijzen zijn voorgelegd in verband met het verblijf van zijn broers en ouders in België, stelt de Raad vast dat verzoeker ook dit motief niet weerlegt. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 14 december 2009 blijkt dat volgende overtuigingsstukken zijn bijgevoegd: kopie paspoort verzoeker, kopie studentenkaart verzoeker, uittreksel uit vreemdelingenregister afgeleverd te Antwerpen, certificaat universiteitsbezoek 2005-2006 en 2006-2007 en aangifte verlies brieventas te Brussel. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder aan de hand van deze stukken vaststelt dat geen bewijzen zijn voorgelegd in verband met het verblijf van zijn broers en ouders. Bovendien betwist verzoeker in zijn verzoekschrift niet het motief dat hij niet heeft aangetoond waarom dit voor hem een prangende humanitaire situatie zou kunnen zijn. Ten slotte merkt de Raad op dat verweerder niet ontkent dat hij heeft gestudeerd in België aan een erkende universiteit; dat deze stelling van verzoeker berust op een verkeerde lezing van de motieven in de bestreden beslissing. Verweerder motiveert dat zijn studies en verblijf in Antwerpen en Brussel niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Verweerder stelt dat deze elementen niets af doen aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructies van 19 juli 2009, met name het onafgebroken verblijf in België sinds 2004.

Verzoeker maakt met zijn betoog aldus op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in

de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoeker op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

In het tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de motivering niet correct is en in strijd met de makkelijk na te trekken feitelijke omstandigheden en de toestand van verzoeker. Dit is de reden waarom diverse toelatingen om in een land te verblijven volgens het Verdrag van Schengen werden toegestaan. Dat ingeval van de minste twijfel de verwerende partij om bijkomende inlichtingen had kunnen verzoeken.

De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke feitelijke omstandigheden en toestand hij bedoelt en op welke wijze dit een invloed kon hebben op de conclusies van verweerder in de bestreden beslissing. Waar verzoeker verwijst naar de diverse toelatingen om in het land te verblijven volgens het Verdrag van Schengen, wijst de Raad naar de bespreking hierboven waaruit blijkt verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn visum geldig van 27 april 2004 tot 26 april 2005. In de mate verzoeker doelt op zijn studies in België, het feit dat zijn broers en ouders verblijf hebben in België en dat hij geen band meer heeft met zijn land van herkomst, benadrukt de Raad dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de elementen zijn die hem tot een verblijf moeten machtigen. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De bewijslast berust bij de kandidaat-gereguleerde zelf die in de mate van het mogelijke, duidelijke en controleerbare stukken dient voor te leggen (RvS 29 mei 2002, nr. 107.126). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 waarbij hij aangeeft beroep te willen doen op de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009, met name het criterium van andere prangende humanitaire situaties, heeft onderzocht. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te voldoen aan de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 rust op de aanvrager. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding zodat hij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De aanvraag om machtiging tot verblijf werd *in casu* niet ongegrond verklaard omdat verweerder zou twifelen aan zijn studies, verblijf in België, verblijf van zijn ouders en broers in België of het feit dat hij geen band meer zou hebben met zijn herkomstland doch wel omdat verzoeker geen bewijs levert van een onafgebroken verblijf in België sinds 2004 en aldus geen beroep kan doen op het door verzoeker aangehaalde criterium in de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker weerlegt dit motief niet en toont bijgevolg niet aan dat de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad stelt vast, na de bespreking van dit middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN